Р Е Ш Е Н И Е
№ 45204

гр. София, 17.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 74 състав,** в публично заседание на 02.11.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **9290** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“з“, „гг“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Р. Р., ЕГН [ЕГН],чрез адв. С. – САК,къдсебен адрес: [населено място], [улица],ет.1,офис 4,ел.адрес:[електронна поща] срещу ЗППАМ № 26-4332-003751 от 22.07.2026г. на с полицейски инспектор Е. Б., отдел ПП,СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е постановно временно отнемане СУМПС до решаване на въпроса за отговорността но не повече от 6 месеца.

Иска се отмяна на оспореният акт,тъй като:

Още в деня на издаване на ЗППАМ е сключена застраховка ГО,респ. заповедта е непропорционална и в нарушение на целта на закона. Същевременно жалбоподателят не е знаел,че автомобилът е бил дерегистриран служебно,регистрационните табели са били на място и всичко е изглеждало изрядно,т.е. липсва умисъл в поденето му. Собственикът му също не е бил уведомен за прекратена регистрация.Наредба № I-45 от 24.03.2000г.,в чл. 18б ал.2 изисква недвусмислено уведомяване собственика на МПС при прекратяване на регистрацията, като съгласно чл.574 ал.10 КЗ това уведомление следва да се изпрати на информационния център.,като им предоставя и 14дневен срок отг датата на изпращане уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен договор,респ. едва след изтичане този срок ГФ уведомява компетентните органи да прекратят регистрацията на вавтомобила.Липсата на доказателства за уведомление и липсата на уведомление на собственика води до допуснато процесуално нарушение,респ. представлява обстоятелство

изключващо риложимостта на чл. 175 ал.3 ЗДвП. Позовава се и на ТР № 2 от 05.04.2023г. по т.д. № 2/2022 на ОСС НК на ВКС и ПВК на ВАС в подкрепа на твърдението,че едва след узнаване на тгози факт, собственикът е длъжен да съобрази поведението си.
Ответната страна изразява становище за неоснователност на жалбата
Процесната жалба е допустима и редовна като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр. чл. 171 т.2А б.“а“, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.
По съществото на спора,с оглед твърденията настраните и предметът на служебна проверка,съдът съобрази и приема:
С оспорената заповед е установено от фактическа страна, че на 21.07.2026г. против жалбоподателя е съставен АУАН № 5016067 затова, че на 21.07.2026г. около 17:50ч. в [населено място], по ул. Д. С. Попандреен с посока на движение от ул.Околовръстен път към бул. Ал.П. управлява собственият си лек автомобил „М.“ рег. [рег.номер на МПС] със служебно прекратена регистрация от 10.03.2026г. за нарушение по чл. 143 ал.10 ЗДвП при уведомление от Гаранционен фонд,т.е. без застраховка гражданска отговорност.За това нарушение по чл. 140 ал.1 ЗДвП е предвидено наказание по чл. 175 ал.3 ЗДвП.
Поради това му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171 т.1 б.“з“ гг) от ЗДвП - „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността но не повече от 6месеца“ .
По силата на чл.172 ал.1 от ЗДвП, Принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.
Процесно обжалваната Заповед е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, като по делото са приложени Заповед № 81213-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-12686/14.10.2025г. на Директора на СДВР, както и заповед № 513з-14431 от 01.12.2025г. за преназначаване на Е. Б. на длъжност полицейски инспектор, четвърта степен,01група „Административно-наказателна дейност“ към отдел ПП при СДВР.
По силата на чл. 171 т.1 б.“з“ гг) от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.
От своя страна нормата на чл.175 ал.3 ЗДвП предвижда,че се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.
Видно от данните по делото обаче,несъмнено към датата на съставяне на АУАН на който се позовава ответника в оспорваната ПАМ,т.е. към 21.07.2026г. лекият автомобил безспорно е бил със служебно прекратена регистрация. Към датата на издаване на оспорената заповед обаче – 22.07.2026г. е налице валидно сключена застраховка ГО. По

делото е представена застрахователна полица от тази дата, което се потвърждава и от служебно извършена справка на официалният интеренет адрес на Гаранционния фонд за посоченото МПС - https://www.guaranteefund.org/bg/%D0%B8%D0%BD%D1%84%D0%BE%D1%80%D0%BC%D0%B0%D1%86%D0%B8%D0%BE%D0%BD%D0%B5%D0%BD-%D1%86%D0%B5%D0%BD%D1%82%D1%8A%D1%80-%D0%B8-%D1%81%D0%BF%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%BA%D0%B8/%D1%83%D1%81%D0%BB%D1%83%D0%B3%D0%B8/%D0%BF%D1%80%D0%BE%D0%B2%D0%B5%D1%80%D0%BA%D0%B0-%D0%B7%D0%B0-%D0%B2%D0%B0%D0%BB%D0%B8%D0%B4%D0%BD%D0%B0-%D0%B7%D0%B0%D1%81%D1%82%D1%80%D0%B0%D1%85%D0%BE%D0%B2%D0%BA%D0%B0-%D0%B3%D1%80a%D0%B6%D0%B4a%D0%BD%D1%81%D0%BAa-%D0%BE%D1%82%D0%B3%D0%BE%D0%B2%D0%BE%D1%80%D0%BD%D0%BE%D1%81%D1%82-%D0%BD%D0%B0-%D0%B0%D0%B2%D1%82%D0%BE%D0%BC%D0%BE%D0%B1%D0%B8%D0%BB%D0%B8%D1%81%D1%82%D0%B8%D1%82%D0%B5#validgo.

В този смисъл и към датата на постановяване на заповедта не са налице посочените в нея фактически и съответните им правни,основания.

На следващо място:

Видно от разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП, принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага на водач, който, извън случаите по букви "а" – "ж", при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В хипотезата на чл. 171, т. 1, б. е" от ЗДвП, на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца.

Анализът на двете разпоредби показва, че е налице припокриване на основанията за налагане на мярката в двете хипотези, доколкото липсата на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" води до служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, което от своя страна е предпоставка за извършване на нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Следователно възниква въпросът коя е приложимата разпоредба в случаите, когато водачът управлява МПС без сключена застраховка "Гражданска отговорност", а едновременно с това превозното средство е с прекратена регистрация съгласно чл. 143, ал. 10 от ЗДвП поради липса на такава застраховка.

На първо място, разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" от ЗДвП, е субсидиарно приложима – когато не са налице случаите по букви "а" – "ж". Това означава, че при управление на МПС без застраховка "Гражданска отговорност" следва да се наложи мярка по чл. 171, т. 1, б. "е" от ЗДвП, а тази по чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП - да се приложи във всички останали случаи на липсваща или прекратена регистрация на превозното средство. Необходимо е да се отбележи, че въпросът коя е приложимата разпоредба има ключово значение, тъй като макар и в двата случая да се прилага една и съща по

съдържание принудителна административна мярка /временно отнемане на СУМПС/, има разлика по отношение на срока – по б. "е" мярката се прилага до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, а по б. "з", подт. "гг" - до решаване на въпроса за отговорността на лицето. Доколкото по б. "е" продължителността на ПАМ се обуславя от волята на лицето, което може да избере дали и кога да сключи и да представи информация за сключена застраховка, в резултат на което да се преустанови действието на мярката, в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП срокът на мярката е поставен в изключителна зависимост от административнонаказателното производство и неговия резултат, т. е. от произнасянето на административноноказващия орган.
От такава гледна точка хипотезата на чл. 171, т. 1, б. е" ЗДвП е по-благоприятна от тази по чл. 171, т. 1, б. "з", подт. "гг"от ЗДвП, тъй като от волята и действията на лицето зависи каква ще бъде реалната продължителност на мярката. Нещо повече – разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", подт. "гг" вр. чл.175 ал.3 от ЗДвП предваствалява далеч по-интензивна намеса вправната сфера на лицето и осъществява принуда отиваща отвъд целите на конкретната мярка.
Ето защо и дори да се приеме, че административният орган има право на избор дали мярката да се наложи по чл. 171, т. 1, б. е" или по чл. 171, т. 1, б. "з", подт. "гг"от ЗДвП, то принципът по чл. 6, ал. 2 и 3 от АПК задължава това да стане в по-благоприятната за лицата хипотеза, която е тази по чл. 171, т. 1, б. е" от ЗДвП. В конкретния случай това не е сторено.
Поради това процесната заповед се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.
При този изход от спора съдът следва да се произнесе и по искането за разноски,предявено от адв.С. съобразно чл.38 ал.1 т.3 предл.второ от ЗАдВ.
Срещу него е отправено възражение за прекомерност от ответника чрез позоваване на липсата на висока фактическа и правна сложност на спора.
На тази база съдът съобрази:
Жалбоподателят не е представляван в роведеното сдебно заседание.
Искането за присъждане на разноски е оправено с жалбата.
Представеният към жалбата списък на разноските обективира претенция в хипотезата на чл.38 ал.1 т.3 предл. второ.
Представеният договор за правна защита и съдействие съдържа уговорка,че защитата се осъществява на близък.
Липсва посочен размер на възнаграждението,т.е. налице е неконкретизирана по размер претенция.
Уредбата на отговорността за разноски по чл. 78 ГПК я квалифицира като безвиновна деликтна отговорност за разходите, които насрещната страна е направила при неблагоприятен изход на делото.
Понасянето на разноски от насрещната страна не може и не бива да се превръща с инструмент за неоснователно обогатяване.
Процесният въпрос се разглежда не през призмата на служебното начало, а в рамките на състезателно производство.
Ето защо и като съобрази,че простото посочване на близост без никаква,дори прилагателна обосновка от къде произтича или в какво се изразява същата и с цел да не се допуска превратно прилагане на посочената разпоредба,съдът счита,че претендираното възнаграждение следва да се определи съобразно фактическата и правна сложност на спора.

В този контекст следва да се посочи,че делото не разкрива никаква правна сложност – решението е постановено в унисон с богата и непротиворечива съдебна практика. Паралелно с това – по делото не са събирани доказателства, делото е разгледзано в рамките на едно съдебно заседание,респ. не са налице предпоставки и същото да се квалифицира като такова с висока фактическа сложност.
Успоредно с това осъществяваното представителство се изразява единствено в подаването на жалба.
Ето защо съдът прима,че в полза на процесуалният представител на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 200евро
Поради това и на основание чл. 172 ал.2 предл.второ от АПК, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № № 26-4332-003751 от 22.07.2026г. на с полицейски инспектор Е. Б., отдел ПП,СДВР.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адвокат С. С. - САК сумата от 200/двеста/ евро съдебно-деловодни разноски.
Решението не подлежи на обжалване.